

[Poul Schlüter.]

tingene, og jeg må fastholde, at selvfølgelig har det betydning, at der over for en kortfristet bruttogæld på 12,9 milliarder kr. står et kortfristet tilgodehavende på 5,1 milliard kr. Udenlandske tilgodehavender er jo gendstand for de gældende nationalbankregler om hjemtagelsespligt.

Vi kan sagtens blive enige om, at valuta-reserven er for lille. I slutningen af september var valutabeholdningen 3,1 milliard kr., og det er ikke et tilfredsstillende tal. Jeg erkender det gerne, og jeg vil også medgive, at tallet er mindre, end det var ved årsskiftet. Men så har man vist også lov at sige, at det er nu ikke i sig selv faretruende, fordi sæsonmæssige bevægelser jo normalt medfører et fald i valutabeholdningen i årets første del. Hvis vi tager en sammenstilling for perioderne 1. januar til 1. september i en række år, får vi et fingerpeg om udviklingstendensen, og dér ser man f. eks. for året 1967, at vi oplevede et fald i disse første 9 måneder af året i valutabeholdningen på 402 mill. kr. I 1970 var faldet 173 mill. kr., og i 1971 var faldet 223 mill. kr. Det viser, at vi stadig står over for et klassisk dansk problem, et problem, der fortsat skal arbejdes med.

Når det drejer sig om pristalsbevægelserne og de omkostningsstigninger, vi må vente, siger budget- og økonomiministeren, at den udløsning af en dyrtidsportion kommer såmænd nok alligevel. Ja, det er muligt, det kan man jo ikke vide med sikkerhed, men så må det i hvert fald være rigtigt at sige, at så har regeringens vedtagelse i nat af importafgiften i alt fald bidraget til, at den næste portion udløses hurtigere, end den ellers ville komme.

Jeg synes ikke, det er særlig tilfredsstillende, at økonomi- og budgetministeren i dag siger, at man kan ikke vide, hvad pristalsvirkningen af regeringens nye lovgivning vil blive. Jeg havde dannet mig det indtryk, at det drejede sig om en påvirkning på ca. 2 pct. Jeg mente, at jeg i øvrigt havde en ganske pålidelig kilde i dagbladet Aktuelt, som i går på sin forsider skriver:

„Importafgiften vil efter alt at dømme udløse en dyrtidsportion. Det har ikke været muligt helt eksakt at udregne den pristalsmæssige virkning af importafgiften på de 10 pct., men finansministeriets skøn

siger, at pristallet formentlig vil stige et sted mellem 1 og 1½ point.“

Overskriften til denne artikel lyder:

„Afgiften giver os dyrtidsportion“.

Nu kan jeg jo ikke påstå, at hr. Per Hækkerup eller — nu må vi jo vænne os til de nye titler — økonomi- og budgetministeren har været dagbladet Aktuelt's kilde, lige så lidt som jeg skal påstå, at han kan have været bladets kilde til så mange andre åbenbart tvivlsomme meddelelser, som i den seneste tid har været ført stærkt frem i dette dagblad. Men at regeringens lov medfører varige pris- og lønstigninger, som på et eller andet tidspunkt bidrager til udløsning af en dyrtidsportion — det være sig til januar eller senere — kan der vist ikke være nogen tvivl om.

Når ministeren omtaler mulighederne for at optage udenlandske lån, er jeg i og for sig overrasket over, at ministeren gør det så frimodigt under en folketingsdebat. Men hvis dette emne endelig skal inddrages i debatten, ville jeg gerne bede om, at ministeren redegjorde for, om regeringen på nuværende tidspunkt skulle have bevæget sig dybt ind i sådanne forhandlinger. Jeg forstår altså, at den gyldne idé om gigantlånet, der skulle optages hos Den internationale Valutafond, allerede er anbragt i valgarkivet. Jeg har også forstået, at det gælder de planer, som de nuværende ministre ellers gik så voldsomt ind for umiddelbart før valget, om en diskontonedsættelse. Det var jo nærmest valgbomben den sidste dag. Men detonatoren har altså været i uorden, for jeg har forstået, at nu er det de socialdemokratiske ministrers opfattelse, at der må gå en rum tid, før denne diskontosænkning kan gennemføres. Det er altså et nyt standpunkt eller en ny bedømmelse.

Dernæst vil jeg gerne fremhæve, at når økonomi- og budgetministeren siger, at den finansplan, han har overtaget fra den forrige regering, nu nok ikke kan holde, skyldes det dispositioner, som den nye regering træffer. Det blev fremhævet, at der særlig var to grunde til, at man måtte nære tvivl om, at finansplanen kunne holde. Den ene var dyrtidsportionen, den anden var, at der skulle foreligge nye udgifter, som ikke var medregnet. Men det er regeringens ansvar, og det er naturligvis især budgetministerens. Den fratrådte regering fulgte jo den budget-